

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 9. Confessio militum Christianorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

Sæculum IV. lium eo laudibilis, quo magis libere es-
 A. C. 362. set electum.

§. IX.

Confessio militum Christianorum.

Greg. Naz. or. 3. p. 83. 84. Julianus plurimos de exercitu milites, Ducesque pervertit, quorum in Christum fidem, vel avaritia, vel ambitio, labefactavit, aut quibus voluntas Principis suprema lex erat. Veteri more traditum habebant Romani, ut non Imperatores modo, sed etiam eorum imagines adorarent, erat autem cultus tantum civilis, nec ad Religionem referebatur; ut plurimum penes Imperatorum imagines conspiciebatur effigies Victoriæ, & captivorum in bello subactorum, aut aliarum rerum ad Religionem non spectantium; at Julianus imaginibus suis Idola appingi iussit, ne iis solitus cultus sine Idololatria exhiberi posset, Jupiter visebatur e Cælo descendens, & Juliano purpuram, atque coronam tradens, Mars quoque, & Mercurius aderant, defixis in eum oculis, quasi Cæsareæ fortitudinis, & eloquentiæ Pracones. Plerique, parum attendentes, imaginem adoraverunt; pauci, cautius pii, & melius Christianas leges edocti, hos casses evitaverunt, & quod Cæsari debitum honorem non darent, puniti sunt. Eadem fraude multos militum decepit Julianus; mos erat, ut non nunquam,

Theod. III. c. 16.

quam casu emergente, Imperator in tri-^{Sæculum IV.}
 bunali sedens sua manu donativa distri-^{A. C. 362.}
 bueret, atque nummos aureos pro cujus-^{Sozom. V.}
 cunque dignitate, aut merito traderet;^{c. 17.}
 huic largitioni Julianus cæremoniam no-
 vam addidit; jussit penes se aram poni
 cum carbonibus ardentibus, & in alia
 mensa incensum, & voluit, ut quisque
 incensum igni immitteret, antequam au-
 rum acciperet; non nulli, præmoniti,
 morbum fingendo insidias evaserunt, ali-
 qui cupiditate auri, vel timore pœnæ
 turbati salutem neglexerunt, plurimi ma-
 lam artem non suspicati, imperata fece-
 runt; ex his ultimis aliqui inde ad epu-
 las se contulerunt, & antequam bibe-
 rent, pro more Jesu Christi Nomen in-
 vocarunt, levatis in cælum oculis, signum
 crucis super poculum formantes; hæc
 miratus commilitonum aliquis, ait: *quid*
hoc rei? Jesum Christum invocatis, post-
quam eum negastis? quid loqueris? re-
 sponderunt illi, horrore semi-mortuis si-
 miles; hæc loquor, reposuit ille: *quia in-*
ensum igni imposuistis. Illi capillos sibi
 evellere, ejulare, de mensa surgere, & in
 forum procurrentes, zelo urgente excla-
 mare: *ex corde Christiani sumus, audiat*
hoc Deus, & totus mundus! Deo vivimus,
& pro Deo mori cupimus! absit, ut te
fallere voluerimus, Salvator Jesu! bea-
tissima Nominis tui confessioni non renun-
ti-

Hist. Eccles. Tom. IV.

C

tia

Sæculum IV. *tiavimus! si erravit manus, liberum ab*
A. C. 362. *errore cor fuit. Imperator decepit nos;*
execramur impietatem, & sanguine no-
stro expiabimus.

Usque ad Palatium pervenerunt, ubi
 projecto ad pedes Imperatoris auro, quod
 acceperant, clamantes dicebant: *non*
donum nobis præbuiſti, ſed ad mortem
æternam damnasti! jam gratiam imper-
tive, & pro Jeſu Chriſto nos immola!
jube nos in flammis projici, jube abſcindi
ſceleſtas manus! aurum tuum aliis da, avi-

Theod. III. *de accepturis.* Imperator primo motu

6. 17. ita excanduit, ut capite plecti omnes ju-
 beret, temeritatis pœnas daturus; ducun-
 tur extra civitatem, ſequente populo, &
 tantam animi fortitudinem obſtupeſcen-

Milites te. In loco ſupplicii qui inter ipſos erat
 Martyres. ætate maximus rogavit carnificem, ut
 primo omnium ætate minimum necaret,
 timebat enim, ne aliorum ſupplicio ter-
 ritus perverteretur; jamque juvenis ille,
 nomine Romanus, genua poſuerat, &
 percuffurus nudo enſe ſtabat carnifex,
 cum accurrerunt ab Imperatore miſſi, fa-
 ctam vitæ gratiam proclamantes, juben-
 tesque, ferro parci; nam Julianus poſt-
 quam animum collegerat, noluit, ut Mar-
 tyrii gloriam aſſequerentur. Miles ju-
 venis ereptam Martyrii palmam, quam
 jam tenere ſibi videbatur, ſummo dolore
 lugens, dicebat: *nempe Romanus Marty-*
ris

ris nomine indignus fuit! cæterum Imperator vitam quidem concessit, ad extremos tamen Imperii fines relegatos, in urbibus manere vetuit. Sæculum IV.
A. C. 362.

Inter Militum Duces, quibus potior Religio, quam fortuna fuit, numerantur Imperatores, qui Juliano proxime successerunt, nempe Jovianus, Valentinianus, & Valens. Modus, quo Valentinianus Christum confessus est, singularis fuit. Socr. III. c. 13. August. XVI. 1. Civit. c. 52. Sozom. VI. c. 6.
Cum Dux esset illius Prætorianorum cohortis, quos Jovianos dicebant, muneris sui erat Imperatorem, quocunque iret, sequi, & proximum lateri hære; quadam die Julianus templum Fortunæ intrabat, saltans, stantibus ad portam utrinque templi custodibus, & ramos, aqua lustrali madentes, manu tenentibus, quibus intraturos aspergebant; illius aquæ gutta in Valentiniani pallium incidit, quod ipse indigne ferens, impacto pugno custodem repulit, dicens, quod se aqua impura inquinasset, & pallii partem conspersam laceravit. Theod. III. c. 16. Imperator iram non tenuit, sed causam dissimulavit, & Valentinianum prætexens, quod cohortis suæ curam, quam par esset, non haberet, ad Præsidarios Regionis desertæ ablegavit, ut Confessoris Jesu Christi honore privaret; Sozom. VI. c. 6. Philost. VII. c. 7. Sozomenus dicit Melitinam in Armeniam, Philostorgius Thebas in superiorem Ægyptum fuisse deportatum; forte ex

Sæculum IV. uno loco ad aliam migrare jussus fuerit;
A. C. 362.

Socr. IV. nec gradu, sicut quoque frater ejus Va-
c. I. lens, & Jovianus dejecti, quod Julianus
eorum operam Reipublicæ esse utilissi-
mam cognosceret.

§. X.

Martyres sub Juliano.

Theod. III. Non obstante ficta Juliani lenitate, &
c. 6. industria, qua cavebat, ne Christianis Martyrii honor obveniret, aperte tamen diversis in locis persecutionem passi sunt, & multi Martyres effecti. Juliani mandata, quibus Idololatria reduci jubebatur, urbes seditionibus implevere. Pagani Deorum suorum templa reserarunt, ignem in aris suis excitabant, victimarum sanguine terra tepebat, aer adipis odore inficiebatur. Per plateas discurrentes, quasi a Dæmonibus, quos adorabant, acti, irridebant Christianos, & petulanter insultabant; quidam ex Christianis, quorum virtus patientiæ erat imperfecta, blasphemias non ferentes, injuriis reddebant injurias, & Idololatriæ turpitudinem exprobrabant; Pagani, Imperatoris Præsidio feroces, post verba adjiciebant verbera, & quidem impune, nam ista Julianus dissimulabat, atque officia tam civilia, quam militaria illis, quos Christianis sciebat infensissimos comittebat,